

Всички турски сждии хванаха съ ржка брадитѣ си и очудено казаха:

— Я гледай, колко страшно говори тоя комита?

Българитѣ сждии стоятъ съ наведени глави и нищо не говорятъ. Председателътъ високо произнася:

— Цанко Дюзтабана отъ Габрово, дигналъ оржие, повелъ нехранимайковци по Балкана и тръгналъ да се бие съ войскитѣ на султана. За това той е виновенъ и се осжда на смъртъ чрезъ обесване.

Всички сждии поклатиха глава и казаха: съгласни.

Председателътъ се обърна къмъ осждения и го запита:

— Дюзтабанъ? где желашъ да бждешъ обесенъ — тукъ въ Търново, или въ Габрово.

Войводата изгледа гордо сждиитѣ и каза:

— Не се боя отъ смъртъта! Давамъ живота си за свободата на България. Желая да бжда обесенъ въ Търново, че е голѣмъ градъ, да видятъ много хора, стари и млади, моята славна смъртъ.

Главниятъ сждия позеленѣ отъ ядъ и заповѣда да извадятъ Дюзтабанова вънъ.

Следъ Дюзтабанова бѣха въведени единъ по единъ всички главатарии на възстанието: Георги Измирлиевъ, Ст. Пешевъ, Йонко Карагѣзовъ, Иванъ Пановъ, Якимъ Цанковъ. Всички бѣха осждени на смъртъ.

Много смѣло и храбро се държа предъ сжда търновскитъ апостолъ Иванъ Пановъ, както и Горне-Орѣховскитъ Георги Измирлиевъ.

Осждени бѣха и другитѣ бунтовници.

Бележито бѣ сжденето на Бача Кира. Презъ всичкото време Бачо Киро декламираше бунтовни пѣсни, пѣеше и командуваше като на бой. Нѣкои го съжалиха и поискаха да го отърватъ отъ бесил-